

p inhoudelijke t gerust

„We hopen dat de HGJB na inhoudelijke bezinning zijn koers wezenlijk zal herijken en wijzigen.“ Foto: een HJW-bijeenkomst. beeld RD, Anton Dommerholt

Maar zouden wij, als de inhoud wezenlijk herkenbaar was, niet door de woordkeus en de vormgeving heen kunnen en willen zien?

Eenheid

Laat de HGJB een koers kiezen die (ook) herkenbaar is voor de gemeenten die zich nu grote zorgen maken. Zodra de HGJB daadwerkelijk wezenlijke veranderingen ten goede doorvoert in materialen en activiteiten zullen wij ons er zeker op beraden of wij (een gedeelte van) onze activiteiten kunnen stopzetten.

Eerder kan niet van ons worden verwacht dat wij een substantieel deel van de hervormd-gerefor-

meerde gemeenten in de kou laten staan. Velen hebben in 2004 met pijn en moeite besloten hun plaats in de Protestantse Kerk in Nederland in te nemen. Wij mogen toch juist hun niet het gevoel geven dat zij niet gehoord en bediend worden en vreemdeling in eigen kring zijn met betrekking tot het jeugdwerk?

Het moge duidelijk zijn: wij zijn er niet om de eenheid te verbreken, maar om gemeenten die zich nu in de kou voelen staan van verantwoord materiaal, toerusting van leidinggevenden en bijeenkomsten voor jongeren te voorzien.

We hopen hartelijk dat de HGJB

in zijn geheel, na inhoudelijke bezinning, zijn koers wezenlijk zal herijken en wijzigen zodat de waarheid van de Schrift, tevens vervat in de gereformeerde belijdenisgeschriften, aan de jeugd zal worden overgedragen. Eén Middelaar, twee wegen en drie stukken: dat is nodig in materiaal, toerusting en bijeenkomsten voor al de jeugd in al de gemeenten, ongeacht hun theologische of culturele context.

De auteurs zijn respectievelijk hervormd predikant te IJsselmuiden-Grafhorst en Waarder en eerste en tweede voorzitter van het platform Hervormd Jeugdwerk.

PVV noopt tot bezinning

een nogal eenzijdige definitie van fascisme gehanteerd, waarbij met name de ontwikkelingsgang van de politieke beweging uitgangspunt is om te bepalen of deze fascistisch van aard is. De auteur legt de ontwikkeling van de PVV naast deze stadia en constateert dat er sprake is van veel overeenkomsten.

Daarnaast wordt er gebruikgemaakt van een aantal kenmerken die door de cultureel filosoof Rob Riemen werden benoemd toen hij claimde dat de PVV „het prototype van hedendaags fascisme” is. De student stelt zich ten doel deze claim te onderzoeken, maar maakt daarbij deels gebruik van dezelfde waarnemingen. Dat is methodisch niet erg sterk.

Daarnaast is de interpretatie van de weergegeven citaten lang niet altijd overtuigend. Tot slot zijn de conclusies weinig genuanceerd en bevat het stuk tal van normatieve stellingnamen. Soms lijkt het essay een manifest pro Riemen.

Opmerkelijk is ook dat de eerste begeleider van deze student zich eerder kritisch heeft uitgelaten over de PVV. Hij wordt in de scriptie veelvuldig geciteerd. Dat maakt de kritiek dat het cijfer mede is ingegeven door inhoudelijke sympathie voor de uitkomsten enigszins begrijpelijk.

De belangrijkste les uit deze affaire is dat meer terughoudendheid op haar plaats is. Terughoudendheid bij media en politici

die klaarstaan met oordelen over datgene wat in essentie tot de vrijheid van het wetenschappelijk bedrijf behoort. Steeds vaker lijken de traditionele instituties in onze samenleving vogelvrij. Het zelfreinigend vermogen ervan wordt miskend of gewantouwd. Dat is een gevaarlijke trend.

Maar er mag ook terughoudendheid verwacht worden van academici bij het gebruiken van controversiële labels en het stelling nemen in het publieke debat. En als de representanten van deze instituties hun eigen spelregels niet serieus nemen, is het niet vreemd dat anderen je legitimiteit in twijfel trekken.

De auteur is universitair hoofddocent bestuurskunde aan de Erasmus Universiteit en raadslid voor de SGP in Capelle aan den IJssel.

„De student laat zien boven materie te staan”

Sociale vlaktaks beter dan splitsingsstelsel

Een vlaktaks verdient aanbeveling boven het door de SGP gepropageerde splitsingsstelsel, betoogt **Raymond Gradus**.

Het wetenschappelijk instituut van de SGP oppert in een nieuwe studie de mogelijkheid om een splitsingsstelsel te (her)introduceren. In dat geval is het gezamenlijke inkomen van beide partners de basis voor belastingheffing.

Het instituut stelt concreet voor om de gezamenlijke inkomsten voor 50 procent toe te rekenen aan iedere echtgenoot. Hierdoor maakt het niet meer uit wie van beide partners het inkomen levert. „Second best” zou volgens het rapport de sociale vlaktaks zijn.

Het is inderdaad niet wenselijk dat de fiscus achter de voordeur meekijkt, maar een splitsingsstelsel is daarvoor niet nodig en onnodig gecompliceerd. Het voorstel lijkt sympathiek, maar spant uiteindelijk het paard achter de vereenvoudigingswagen.

Bovendien zal het ten koste gaan van de participatie van partners, die bijvoorbeeld in de zorg- en de onderwijssector van cruciaal belang is. Een sociale vlaktaks, met één belastingtarief voor al het inkomen afkomstig uit arbeid, in combinatie met een systeem van inkomensondersteuning door toeslagen verdient dus de voorkeur en is daarmee „first best”.

Naast de inkomstenbelasting spelen in een christendemocratische visie op het inkomensbeleid de inkomensafhankelijke toeslagen een cruciale rol. In het bijzonder drie bestedingscategorieën zullen de doorslag geven bij de vraag of een huishouden fatsoenlijk kan rondkomen. Concreet gaat het om de kosten van kinderen, de ziektekosten en de woonlasten.

Sinds 2001 hebben deze financiële tegemoetkomingen de vorm van een heffing, die wordt afgebouwd met een vast percentage vanaf het minimuminkomen. Sinds 2008 is er ook het kindgebonden budget, waarbij de gezinsdraagkracht wordt meegewogen.

Een systeem van een sociale vlaktaks heeft veel voordelen. Voor iedereen geldt dan hetzelfde belastingtarief, ook voor aftrekposten. Hiermee worden beslissingen binnen gezinnen gerespecteerd. Bovendien worden gezinnen verlost van een ingewikkelde discussie over het verplaatsen van aftrekposten in de loop van de tijd en tussen leden van een gezin.

Terecht wordt in de SGP-studie opgemerkt dat een splitsingsstelsel deze voordelen ook heeft. De sociale vlaktaks kent echter nog andere voordelen die een splitsingsstelsel niet biedt. Zo neemt een vlaktaks de prikkel weg om een eigen huis of een eigen bedrijf met zo veel mogelijk geleend geld te financieren.

Verder wordt het belastingstelsel eenvoudiger en stimuleert het daarmee economische groei en banen.

Tot slot, een splitsingsstelsel kent belangrijke herverdelingseffecten tussen bijvoorbeeld kostwinners en tweeverdieners, terwijl een sociale vlaktaks door een solidariteitsheffing voor topinkomens en een andere financiering van de Zorgverzekeringswet weinig herverdeeffecten heeft.

De auteur is directeur van het wetenschappelijke instituut van het CDA.

De aanbevolen lengte van een opiniebijdrage bedraagt 750 woorden. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden opiniebijdragen (zonder overleg) te redigeren en/of in te korten, of zonder opgave van redenen te weigeren.

Coördinatie: Albert Groothedde en Willem van Klinken

E-mailadres: opinie@refdag.nl

In de rubriek Opgemerkt kunnen abonnees reageren op de redactionele inhoud van het RD. Uitzonderingen zijn: andere brieven in Opgemerkt, de rubriek „Kerkelijke pers/ ZoGezegd”, meditatieve bijdragen en recensies. Inzendingen (maximaal 300 woorden) moeten voorzien zijn van naam en adres van de schrijver. De redactie behoudt zich het recht van bekorting of weigering voor.

E-mailadres: hoofdredactie@refdag.nl

Het inzenden van een brief of opiniebijdrage houdt in dat de schrijver aan het Reformatisch Dagblad toestemming geeft tot het vastleggen, vervoelvoudigen en verspreiden daarvan in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-rom, databank, internet of geluidsdragers.